

Barcelona (1921-1939)

Com a fugida d'una existència excessivament tancada i d'escassos horitzons, Mercè Rodoreda va començar a col·laborar en premsa i revistes, generalment amb contes, alguns per a infants: *La Publicitat*, *La Veu de Catalunya*, *Mirador*... Es tracta d'uns contes on sovint apareixen flors, com és el cas de «La noia del pomell de Camèlies», on les camèlies arrosseguen cap al record, cap a la joventut, com serà constant de la producció rodorediana. I també va escriure quatre novel·les que, posteriorment, va rebutjar perquè reflectien la seva inexperiència, perquè palesaven les ganes fabuloses que tenia d'escriure però poca cosa més, com va destacar en una entrevista. Únicament va acceptar *Aloma* (1938), premi Crexells de 1937, malgrat que, com a mostra de la seva exigència, la va tornar a escriure de cap i de nou i en publicà una nova versió, l'any 1969. A la novel·la, una obra d'anàlisi interior, centrada en una figura femenina, en una adolescent, Aloma, que viu en una Barcelona que creix i s'expandeix però que és alhora conflictiva, apareix un escenari que amb variants serà constant de la seva producció: una torreta modesta però amb jardí del barri de San Gervasi, un jardí ple de flors. De fet, l'entrada en el món adult d'Aloma -un món sempre desencisat en Rodoreda- es representa per la identificació de la noia amb una flor marcida i , també, per la pèrdua del jardí, l'únic espai de felicitat, de somni. Com si es tractés d'una mena d'expulsió del paradís terrenal, un jardí també.

I aquest lligam, identificació dels personatges femenins amb les flors -de vegades porten fins i tot noms de flors- serà una altra constant de la narrativa rodorediana. Història d'un primer fracàs amorós, *Aloma* es caracteritza per uns trets que seran persistents en la seva escriptura: emoció, poèticitat i una voluntat de simbolització, sovint centrada en les flors i la vegetació. Però aquesta trajectòria exemplar, perquè cal tenir present que l'autora era una autodidacta, va quedar tallada per la guerra civil i llavors Rodoreda hagué d'emprendre el camí de l'exili, particularment dur, a causa de l'esclat posterior de la Guerra Mundial.